

Ünnepek

Lekció: Lk. 19. 29-40

Textus: Lk. 19.41-44

2007. ápr. 1.

Gazdagrét

Ki sír a város felett?

Amikor Jézus az Olajfák hegyén megjelenik, és szamárcsikón megindul Jeruzsálem felé, magasra csapnak az elvárások és az indulatok. Az, aki csodákat tett, az, aki halottat támasztott fel, semmiképpen sem lehet más, mint Izrael régen megígért uralkodója, királya, a Messiás. Az Úrnak az Olajfák hegyén kell megjelennie, hogy felállítsa Jeruzsálem királyságát, véghezvigye Izrael feltámadását. A váradalmak a hosszú ideje elnyomás és megaláztatás alatt élő nép központi reménységét testesítették meg. Nem csoda hát, hogy futótűzszerűen terjed a híre: érkezik a Messiás! A páskaünnep miatt a városba zarándokolt tízezrek vallási-politikai váradalmi még nagyobb hangsúlyt adnak az eseménynek. Egyre növekvő tömeg köszönti a szamárcsikón lovagló Jézust a messiási köszöntéssel: „*Áldott a király, aki az Úr nevében jön.*” A pálmaágak lengetése is (amit Lukács nem, de a többi evangélista említ) ezt a messiáspolitikai váradalmat jeleníti meg, hiszen a pálma a Jézus korabeli Izraelben a nemzeti függetlenség és ellenállás jelképe. Ez a magyarázata a farizeusok aggodalmának is: „*Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!*” Szeretnék békében, a rómaiak beavatkozása nélkül végigélni az ünnepet. De Jézus, mégha nyilvánvalóan más értelemben is, mint a legtöbben gondolják, valóban Izrael reménysége és királya: „*Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.*”

A virágvasárnapi ünneplő forgatagban, az éljenzések és elvárások sűrűjében, talán kevesen vették észre, hogy Jézus megsiratja a várost. Az ő arcán nem a győzelemre készülő hadvezér büszke öröme, hanem az általa szeretett nép pusztulása miatti fájdalom látható. Tekintsünk bele Jézus fájdmába az idej nagyhét kezdetén, hogy megtanuljunk az ő szemével látni és az ő szívével érezni. Keressük az ő akaratát, mint az ő népe, az ő küldöttei, akiket arra választott ki, hívott el és hatalmazott fel Szentlelkével, hogy folytassuk szolgálatát társadalmunkban. Mire hív Jézus bennünket, az ő missziói népét, mai igénk által?

I. Látni és sírni

„*Amint közelebb ért, meglátta a várost, és megsiratta...*” Miért is sír Jézus? Nyilvánvaló, hogy azért, mert tudja, a mostani ünneplést hamarosan a kiábrándultak és csalódottak elvetése, elutasítása fogja felváltani. Jézus tudja, hogy Jeruzsálembe való bevonulása szenvedésének kezdete. Innentől minden a keresztfeszítés felé mutat, Jézus halála felé vezet.

Jézus azonban nem saját halálát, vagy küldetésének elutasítását siratja meg. Szavaiból egyértelmű lesz, hogy azt a várost siratja, amely az ő elutasításával a halált és pusztulást választotta. Jézus nem önmaga, vagy küldetése felett sír, hanem az elvesző emberek felett. Miért sír Jézus?

Mert szereti népét, szereti az őt elvető bűnös várost. Egészen magáénak érzi Jeruzsálemet, az ott lakókat, egész Izraelt. Az Atyától jött, de nem maradt kívülálló. Népe, testvérei, vérei azok, akik a pusztulást választják. Elmondja, mert el kell mondani a fenyegető üzenetet: *„Jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ...”* - de míg mondja, könnyek csorognak végig az arcán. Nem elégtételt, hanem szenvedést jelent neki az, hogy az őt elvető város a pusztulását választja. Az ellenpélda az Ószövetségből Jónás próféta. Jónást Isten Ninivébe küldi, hogy ítéletét hirdesse egy istentelenné lett társadalom felett. A történet vége az, hogy Ninive megtér istentelen életéből, Isten pedig megkönyörül rajtuk, és felfüggeszti a pusztulást meghirdető próféta szót. Jónás meg dühöng azon, hogy Isten irgalmasságot gyakorolt azon a népen. A próféta keményszívű elégtétellel nézte volna végig a város pusztulását... Nem sírt volna Ninive felett, de végül majdnem sírt küldetése „sikertelensége” felett. Jónás sohasem azonosult Ninivével és az ott lakókkal. Ő nem szerette őket úgy, ahogy a teremtő Isten szerette ezt a várost is.

Jónás elégtétellel nézné végig azok pusztulását, akikhez Isten küldte, Jézus pedig megsiratja várost, amely elutasítja őt. Ez bennünket, Jézus mai követőit azzal a kérdéssel szembesít, hogy mi mennyire azonosulunk lakóhelyünkkel, városunkkal, népünkkel? Mennyire szeretjük Gazdagrétet, Budapestet, hogyan szeretjük ezt az országot? Hogyan viszonyulunk mindahhoz, ami közöttünk történik, hogyan érzünk mindazok iránt, akik szintén itt élnek? Elgondolkodtat Jézus szeretete, ami szolgálata elején is nyilvánvaló volt: *„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül.”* (Mt. 9.35-36) Jézus megszánta az elgyötört és elesett népet, a megalázott, függetlenségétől megfosztott népet. Miért ilyen nyomorultak? Miért olyanok, mint juhok pásztor nélkül? A „pásztor” nem a pusztán a lelkipásztort jelenti a bibliai gondolkodás szerint, hanem a vezetőt. A pásztorok a nép vezetői. Azok, akikkel Jézus újra és újra összeütközésbe került (Heródes, valamint a vallási vezetők). A hűtlen vezetők legnagyobb vétke az, hogy megnyomorítják a rájuk bízottakat életét. Éppen ezért várja Izrael a Messiást, az igazi pásztor, vagy vezetőt, az utolsó idők királyát, aki majd helyreállítja Izrael dicsőségét, és elhozza a béke és jólét idejét.

Nem tudok másképpen gondolni városunkra, országunkra, mint ezzel a képpel. Elgyötörtek és elesettek, mint a juhok pásztor nélkül. Nem így bolyonganak sokan az egészségügy útvesztőiben gyógyulást keresve betegségekre, amelyek részben önpusztító, részben elszegényedett életmódjunktól következnek? (Se szeri, se száma a rémtörténeteknek...) Nem egy érzelmileg, lelkileg, intellektuálisan megnyomorított nép ez, amely jövőtlenné lesz, amely most már nyilvánosan is kimondja, hogy fikarcnyit sem bíz a választott vezetőiben, valamint az azok által képviselt jövőképben? Nincs motivációja, reménysége sokaknak, és nem marad más számukra, mint az, hogy még több trükközéssel, esetleg több munkával, kicsit többet szerezzen magának? Kivész ebből a népből a szolidaritás, a közösség élő és megtartó ereje helyett marad a

menekülés a TV és az internet virtuális világába. Igen, elgyötörtek és elesettek, mint juhok pásztor nélkül.

Mi magunk is ebben vagyunk. Ennek az országnak a részesei, ezeknek a folyamatoknak elszenvedői, kisebb vagy nagyobb mértékben. De nem állhatunk meg a panaszkodásnál, hogy pusztán együtt panaszkodjunk másokkal. Sőt, mint Jézus követői nem ragadhatunk le egy politikai megoldás mindenhatóságába vetett hitnél. Jézus Krisztus által egészen más perspektívák és erőforrások nyíltak a számunkra. Ha panaszkodunk, együtt kesergünk, vagy éppen átkozódunk másokkal, lehet, hogy együttérzünk, de nincsen erőnk változtatni. Jézus sem azt tette, hogy együtt szidta volna a rendszert a társadalom kifosztottjaival. De még csak politikai megoldáson sem dolgozott. Nem azért, mert a politikai megoldások hiábavalóak – hiszen éppen az imént mondtam, Isten mindig is számon kérte, hogy a vezetők igazak és hűségesek legyenek, - hanem azért, mert ő sokkal többet hozott. Az Isten országát, az Isten uralmát hirdette meg és hozta el azok életébe, akik elgyötörtek és elesettek voltak. Jézus látott, és megszánt, majd amikor minden lezárult, keservesen sírt. Most azt kérdezi tőlünk: szeretjük-e őket? Szereted-e Gazdagrétet, Budapestet, az országot? Az Istentől való szeretet kicseréli-e szívedben a jónási indulatot Jézus indulatára? Kész vagy-e szeretni azokat, akik úgy panaszkodnak, bolyonganak, átkozódnak, vagy éppen pusztítják saját magukat, hogy semmit sem tudnak Isten uralkodásának jó híréből? Nem ismerik az evangélium erejét és perspektíváját... És ez elvezet bennünket a következő kérdéshez: Mennyire bízunk az evangéliumban?

II. A békesség egyetlen útja

„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat!” – mondja Jézus Jeruzsálem felett. A „békességre vezető út” Jeruzsálem meglátogatásának ideje, amint kitűnik Jézus szavaiból. Mi hozhatott volna a városnak, a népnek békességet, azaz megbékélést Istennel és egy megbékélt, jóléttel megáldott, igazságos és könyörületes életet? Jézus eljövele, ami nem más, mint Isten látogatása. Úgy is mondhatjuk, hogy az egyetlen békességre vezető út Jézus Krisztus maga, azaz az evangélium, hogy Jézus Krisztusban eljött az Isten országa.

Mennyire bízol az evangéliumban? Sokaknak az evangélium csak egy lelki megoldás, valami, ami nem sokkal több, mint stresszoldás. Azért járnak templomba, hogy nyugalmat kapjanak. Teljesen belefér a mai gondolkodásba, hogy az evangélium egy vallásos technika, persze egy konzervatívabb fajta technika konzervatívabb, hagyománytisztelő embereknek, de ugyanazzal az értékkel bír, mint más vallások, vagy technikák, példa jóga, reiki, agykontroll, relaxálás, asztorlógia... kinek mi „jön be”. Úgy látom, többen eddig jutnak az evangéliummal kapcsolatban: nekem jó, működik, megnyugtat, könnyebbé teszi az életem, stb., de közel sem látják és hiszik, hogy Jézus Krisztus a békesség egyetlen lehetősége egy közösség vagy társadalom jólétének és egészséges életének. Jézus Krisztus látogatása Jeruzsálem számára az egyetlen lehetőség arra, hogy megbékéljenek Istennel, megtérjenek azokból a bűnökből, amelyek szétszakítják a társadalmat, ezzel pedig táptalajt adnak azoknak a fanatikus messiás-önjelölteknek, akik közül egy Kr. u 66-ban felkelést robbantott ki a rómaiak

ellen. Az ún. zsidó háború leverésekor (Kr. u. 70) kísértetiesen beteljesedtek Jézus próféta szavai: „*Jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön...*” Jeruzsálem nem ismerte fel Isten látogatásának idejét, elutasította Jézust, a békességre vezető egyetlen utat, és ezzel – történetileg nyomon követhetően – a pusztulás útjára lépett. Az evangélium nem csak egyéneket, hanem közösségeket, azaz lakónegyedeket, városokat, népeket és nemzeteket formálhat át. Gyógyító, felrázó, életet adó erő Jézus Krisztus személyében. Mennyire hiszel az evangéliumban? Ez a második kérdés az utolsóhoz vezet el bennünket: Mi, mint gazdagréti gyülekezet, milyen árat vagyunk készek fizetni azért, hogy az evangélium áthassa beteg társadalmunkat?

III: Túl késő?

Jézus legmegrendítőbb szavai így hangoznak: „*De most már el van rejtve a szemeid elől!*” (a békességre vezető út). Akik elutasították Jézust, azok számára bezárult a kapu. Három évig hirdette Jézus az Isten országát és megtérés szükségességét, de ennek az időnek vége. Jeruzsálem, aki a látszólagos ünneplés ellenére hamarosan keresztre feszíti Isten küldöttét, már túlment azon a ponton, ahol még van megtérés. A vakságot választotta, és a vakságot is kapta. Lelki szemei bezárultak, a nagy lehetőségről, Isten kegyelmes látogatásáról lemaradt. Ezért sír Jézus a város felett.

Ha mi, mint Isten népe, szívünkbe fogadjuk, hogy Isten szeretetével szeressük városunk, ha hiszünk az evangélium mindent átformáló erejében, akkor azt is tudjuk: ma még nincs késő a megfeszített és feltámadott Krisztust közös életünkkel, tetteinkkel és szavainkkal hirdetni. Hisszük, hogy Jézus nem mondja itt és most azt Gazdagrétről, Budapestről, az országról: most már el van rejtve a szemeid elől. Sőt, sokkal inkább úgy lát minket, mint elgyötört és elesett népet, akik olyanok, mint juhok pásztor nélkül. Nem az elkerülhetetlen pusztulást, hanem a szenvedés, a nyomorúság és a bűn mélységeit látva sír népünk felett. Mire vezet ez minket?

Két képet szeretnék bemutatni, mind a kettő döntő volt abban, ahogy a templomunkról álmództunk, ahogy ezért a helyért imádkozunk, adakozásunkban áldozatot hoztunk évekkal ezelőtt. Az egyik, ami Lukács következő soraiban olvasható is, amikor Jézus kiűzi az árusokat a jeruzsálemi templomból, mondván „*Nincs-e megírva: Az én házam imádság háza lesz minden nép számára? Ti pedig rablók barlangjává tettétek.*” (Mk. 11.17) Imádság háza minden népnek – milyen sokat beszéltünk arról, hogy ezért akarunk templomot építeni! Hogy minél többen megismerjék Jézust, az egyetlen békességre vezető utat. Hogy soha ne legyünk olyanok, hogy a magunk érdekei, haszna, kényelme miatt másokat kiszorítsunk abból, hogy eljussanak Jézus üdvözítő ismeretére.

A másik kép a gyümölcsstermés képe. Jézus arra választott minket, hogy gyümölcsöt teremjünk – a templom azért épült, hogy sok gyümölcsöt teremjen másoknak (Jn. 15.16). Ez a két kép összefoglalja korábbi látásunkat, és azt, hogy mit jelent missziói gyülekezetnek lenni.

Ezen képek jelentését, az ebben rejlő közös elhívásunkat szeretném a szívetekre helyezni ma. Elértünk egy pontra közös életünkben. Három éve használjuk a templomot. Sokan azóta kerültek ide, számosan azóta ismerték meg Jézus Krisztust, és lettek követőivé és szolgálóivá. Van, amikor úgy érezzük, ez egy kicsit sok... ez egy kicsit gyors. Körülbelül 300 ember (gyerekekkel együtt) jár rendszeresen a gyülekezetbe. Kialakult az Alfa, az I(n)Q-BÁTOR, szaporodtak a házicsoportok, megerősödött az adminisztráció, belaktuk és programokkal töltöttük meg a templomot, ez jó. De többen úgy érzik, nem ismerjük már egymást úgy, mint régen. Nem tud együtt lenni az egész gyülekezet, a nagy közösség, mert többen nem jönnek az ilyen gyülekezeti délutánokra. Nem látható úgy át a gyülekezet élete, mint korábban. És ezért azt érzitek, hogy tovább kellene stabilizálni közösségünk életét. Úgy érzitek, hogy nem kell akkora hangsúlyt fektetnünk az evangélizációra, így is annyira más lett az életünk, mint régen.

De amikor Jézus „látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül.” És amikor meglátta Jeruzsálemet, amikor már lejárt az idő, megsiratta a várost. Tudjátok mit jelent ez? Hogy a saját gyülekezeti kényelmünk érdekében nem zárkozhatunk be. Sőt, egy megroppantott társadalomban annál tudatosabban kell Jézus tanúinak lennünk. Nem tarthatjuk önző módon magunkak azt, amit mi már megismertünk. Mindent meg kell tennünk, hogy tovább adjuk. És akkor megtapasztaljuk a csodát: minél inkább továbbadjuk az evangéliumot, minél több áldozatot hozunk azért, hogy a növekvő gyülekezetben szolgálatokat vállaljunk, annál inkább megtapasztaljuk, hogy a Szentlélek használ, kiárad ránk, és megújítja a hitünket. És ellenkezőleg is: minél inkább arra koncentrál valaki, hogy megtartsa a hitét, hogy eleget kapjon, hogy ki ne fáradjon a szolgálatban, annál kevesebb marad neki...

Imádkozz, hogy kapj jézusi szeretetet lakóhelyed, városod, országunk iránt! Imádkozz, hogy lásd, az evangélium az egyetlen békességre vezető út – ma is, Magyarországon is! Imádkozz, hogy a tiéd legyen Isten elhívása abban, ahogy gyülekezetünket továbbvezeti a misszióban, és képes légy odaszánni magad az ő szolgálatára! Ámen!